

§. 285. Ennam ta Südda ei kannud üt-
 telda; ta tõttas seält ärra, ja otsis Pai-
 ka, kus ta saaks nutta, ja läks kõrwale
 ühte Kambri, ja nurtis seäl, ja andis Jum-
 malale Zaewas Au, kes tedda olli taist nud
 sedda Päwa nähha sada, et temma Wend
 Benjamin temma ees seisfis. Kui ta om-
 mad Silmad sai kuuwatand, tull ta jälle
 Suppa nende jure, ja käs kis Leiba Lauale
 panna. Sedda pandi ja seäti siis essiti
 Josepisse issepäints, sest et temma se kei-
 geällem oll, ja otse Ruuninga Järgmin-
 ne Au polest (§. 263.); siis temma Wen-
 dadele ka issepäints, ja nende Egiptusse.
 Ma Meestele, kes seäl piddid söma, jälle
 issepäints ehk isse Laua peäle, sepärrast
 et Egiptusse. Ma Rahwas mitte ei pru-
 kinud ahheskous sira Ebrea. Rahwaga,
 sest et nemmad teist usko ollid.

§. 286. Kui keik walmistud ja laet-
 olli, seadis Josep puhhas ommad Wem-
 nad

mad nende Wannadusse järrel istuma;
 sedda keigewannemat essiti, ja need teised
 keik sedda möda omma Sündimisse Was-
 tade järrel. Sedda ponnid nemmad wäg-
 ga immeks, kudda se, kes nende arwates
 üks Egiptusse. Ma Mees olli, sedda os-
 kas tehha! Joseppi Laua peält tõsteti
 Koga ja widi nende ette, ja Benjamin
 Ossa olli ikka kül wiiskord ennam, kui
 nende teiste Ossa. Nenda söiwad ja
 idiwad nemmad Joseppi Silmade ees;
 agga se keik olli nende Melest wägga im-
 me ussi.

§. 287. Kui nemmad said sõnud, ütles
 Josep Egiptusse. Keeli omma Kõja ille-
 watajale, ta peaks nende Kottide sisse
 Wilja täitma, ni palju, kui nende Kes-
 lid tal sudaksid kanda; ja käs kis tedda
 keik nende Rahha jälle panna nende Kot-
 tide sisse (§. 274.), ja peälegi piddi ja
 pannema Joseppi Hõbbe. Karrikas ehk